

jeg maa her endogsaa sige endnu større Betænkelighed, at jeg er gaaet med til at anbefale Vedtagelsen af dette Lovforslag med de af Udvalget foreslaaede Ændringer. Paa den anden Side er Forholdet dette, at man i Virkeligheden maa sige, at dette Lovforslag paa en Maade vil give Lovskraft til en Mængde Sædvaner, der lidt efter lidt have udviklet sig. Der er meget lidt nyt i og for sig i Loven, som ikke er Skik og Brug paa de fleste Steder i Landet. Jeg vil villigt indrømme, at der kan være Steder, hvor Loven kan volde visse Vanskeligheder, men paa den anden Side vil den dog paa mange Punkter lette saa meget, at Udvalget ikke har ment at burde fraraade dens Vedtagelse. Naar jeg er gaaet med til det, har jeg for mit Vedkommende i det mindste kun kunnet gøre det, efter at jeg i denne Sag har talt med fremragende Medlemmer af Gejstligheden, som ogsaa have ønsket, at en saadan Lov blev vedtagen, hvorved der sker en lovlig Ordning af en Mængde Forhold, som Skik og Brug og den almindelige Sædvane have dannet. De Ændringer, der ere stillede, ere saa godt som alle redaktionelle, og jeg skal hermed anbefale Lovforslaget med de stillede Ændringer.

Hedemann: Det er kun et Par Smaa-bemærkninger, jeg gerne vilde gøre til de foreliggende Forslag. Ligesom de andre bygger dette Lovforslag paa, at Menighedsraadene eksistere, idet disse ifølge Lovforslaget have forskellige Funktioner. De nævnes i de forskellige Paragraffer, og deres Virksomhed i saa Henseende slaas altsaa fast. Ganske vist skal der ifølge Ændringsforslag Nr. 14 tilføjes, at for saa vidt de i tidligere Paragraffer omhandlede Menighedsraad maatte bortfalde, saa osv., men de Menighedsraad, som vi have vedtaget for lidt siden, faa altsaa den Ret, som efter dette Lovforslag skulde tilkomme de faste Menighedsraad.

Jeg vil ogsaa her tillade mig en formel Bemærkning, særlig til § 14. Denne Paragraf siger, at Lovens Bestemmelser finde ikke Anvendelse paa Kristiansborg Slotskirke eller paa Kirker i Straffeanstalter og Arresthuse. Kristiansborg Slotskirke staar ganske vist noget særlig. Jeg vilde egentlig have nævnt dette Spørgsmaal allerede ved den første Sag, vi havde paa Dagsordenen, fordi jeg tror, der er en lille Misforstaaelse. Ved Menighedsraadene, den første Sag, er det opfattet paa den Maade, at Kristiansborg Slotskirke ikke skulde have nogen Menighed, saa at der

ikke kunde dannes Menighedsraad der. Jeg tror, der her er en Misforstaaelse, som den højtærede Minister vistnok vil tage under nærmere Overvejelse. Der er nemlig noget, der hedder Slotsmenigheden, og for saa vidt den ikke som saadan kommer til at vælge til et Menighedsraad, er den udelukket fra at gøre sig gældende ved andre Kirker. Men at der med Hensyn til Brugen af Kirkerne maa træffes særlige Bestemmelser for Slotskirken, er jeg ganske paa det rene med. Derimod tror jeg, at Kirken i Citadellet Frederikshavn vistnok nu maa gaa ud af Loven. Den var, da Loven blev skreven, ingen Sognekirke, som den er bleven det senere. Spørgsmaalet er, om ikke Citadellet Frederikshavn nu — det er et formelt Spørgsmaal — skal udgaa af Bestemmelsen i § 14. Det er en Ændring, som den højtærede Minister bedst kan tage under Overvejelse og eventuelt stille Ændringsforslag om til 3die Behandling. Jeg agter ikke at gøre det.

Rasmussen-Vanddamgaard: Dette Lovforslag om Brugen af Kirkerne er ganske som det foregaaende Lovforslag om Valgmenigheder gaaet stille og ubemærket hen, saa at man kunde faa det Indtryk, at det var ganske ubetydelige Love. Det er det i Virkeligheden ikke, det er tværtimod meget betydelige Love, som kunne faa overordentlig stor Indflydelse paa Kirkelivet, i Særdeleshed paa Landet. De kunne fuldstændig omforme det hidtil bestaaende, idet de give en Udvidelse af de Rammer, hvorunder man hidtil har arbejdet, en Udvidelse, som jeg for øvrigt anser for meget heldig. Jeg anser det for, jeg vil ikke sige meningsløst, men ukorrekt, at vore Kirker staa laasede fra Søndag til Søndag, i Særdeleshed paa Landet. Hidtil har der ikke været noget i Vejen for, at Sognebeboere, som havde henvendt sig til en eller anden Præst, have kunnet faa Tilladelse til at benytte Kirken med vedkommende Sognepræsts Tilladelse. Dog har man Eksempler paa, at det er blevet nægtet af Grunde, som jeg ikke skal komme ind paa. Jeg anser det for meget heldigt, at Rammerne udvides. Naar der ikke er stillet Ændringsforslag her, er det, fordi det ikke har været Mindretallets Opgave paa noget som helst Punkt og heller ikke paa dette Omraade at skabe noget, som ikke var naturligt. Ellers havde der været Anledning til at foreslaa en Ændring i § 4, hvor der staar, at naar mindst 10 Familiefædre o. s. v. samlede ønske Sognekirken overladt til deres